

[Stegger Nielsen.]

steget stærkt fra 1941 til 1949, omtrent til det dobbelte. Det er derfor ikke underligt, at der har været optaget forhandling om ændringer indenfor denne lovgivning, og det er sådanne ændringer, der tilsigtes gennem det foreliggende lovforslag. Hvad de to grupper „særlig betydningsfulde præparater“ og „anden medicin“ angår, har ordningen ifølge § 22 hidtil været således, at sygekasserne selv gennem deres vedtægter bestemte, om de ville yde deres medlemmer refusion eller ikke. Nu flytter man altså gruppen „særlig betydningsfulde præparater“ over i den lovpligtige kategori sideordnet med de livsvigtige præparater, altså en udvidelse forsåvidt, medens „anden medicin“ fremdeles bliver stående under begrebet „kan ydes“, men med den begrænsning kun at skulle gælde i visse sygdomstilfælde og for visse arter af medicin.

Hensigten med dette lovforslag er altså en dobbelt: dels at skabe mere ensartede regler for sygekassernes medicinydelse, dels at åbne mulighed for en begrænsning af sygekassernes udgifter hertil. Det sidste må jo i nogen måde, således som også den højtærede minister lige har sagt, bero på et skøn, men forhåbentlig er det rigtigt, at den her foreslåede ændring vil bidrage til i nogen måde at begrænse disse udgifter.

Mit parti billiger tendensen i dette lovforslag, og jeg skal på dets vegne anbefale forslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Bouef: Det foreliggende lovforslag går ud på at gøre det obligatorisk for alle statsanerkendte sygekasser at afholde $\frac{3}{4}$ af udgiften til særlig betydningsfuld medicin og til medicin, som lægen ordinerer i særlige sygdomstilfælde af langvarig karakter eller i tilfælde, hvor lægen skønner det nødvendigt at ordinere særlige præparater. Men samtidig går lovforslaget ud på at formindske sygekassernes medicinudgifter.

For en ikke sagkyndig er det ikke umiddelbart indlysende, at man gennem disse to ændringer skal kunne opnå begge de tilsigtede formål. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget findes der kun godt 200 kasser, der yder det fulde $\frac{3}{4}$ tilskud til den særlig betydningsfulde medicin, og hvis det nu gøres obligatorisk for alle sygekasser at betale de $\frac{3}{4}$ af denne medicin, må man antage, at udgifterne vil stige betydeligt. Nu er forholdet vel også det, at når medicinudgifterne er steget fra 8,26 mill. kr. i 1941 til 16,1 mill. kr. i 1949, skyldes det, at lægerne i de kasser, der

yder tilskud til ganske almindelig medicin, er meget large med at skrive recepter; desuden møder en mængde mennesker ret ofte hos lægen i lettere sygdomstilfælde og føler sig ikke tilfredsstillet, medmindre de får medicin ordineret. Et forhold, som måske også har været medvirkende til stigningen, er den kendsgerning, at den portion medicin, der skrives op, ofte er altfor stor i forhold til sygdommens almindelige karakter, hvad jeg og mange har konstateret, hvorved megen medicin går til spilde.

Det foreliggende lovforslag er imidlertid anbefalet af ikke mindre end to sagkyndige udvalg, hvori såvel lægerne som sygekasserne og apotekerforeningen har været repræsenteret. Nu tror jeg nok, at apotekerforeningens repræsentanter, som ikke er med i indstillingen, har haft en fra de to andre kategorier lidt afvigende opfattelse af dette lovforslag. Men også direktoratet for sygekassevæsenet og sundhedsstyrelsen har tiltrådt forslaget, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale det til en hurtig behandling og til vedtagelse i det høje ting.

Jeg må måske lige tilføje, at jeg personlig er af den opfattelse, at den medicin, som er nødvendig, skal ydes så billigt som muligt, men tillige at man i særlig grad skal have opmærksomheden henvendt på medicinydelser, der afviger fra, hvad der er strengt nødvendigt. Men som sagt, vi er villige til at vedtage dette forslag, også uden udvalgsbehandling.

Den højtærede socialminister anførte lige som tidligere den højtærede landbrugsmminister, at hans forslag havde været til behandling gennem lang tid her på rigsdagen. Det er i hvert fald ikke landstingets skyld, og jeg tør måske henlede de højtærede ministres opmærksomhed på — det gælder også de øvrige medlemmer af regeringen —, at hvis en del af de lovforslag, som ikke ligefrem er af politisk karakter, blev fremsat her i landstinget, var det muligt, at rigsdagssamlingerne kunne forkortes ganske betydeligt.

Ingeborg Refslund Thomsen: I bemærkningerne til dette lovforslag stilles der i udsigt, at sygekassernes medicinudgifter vil gå betydeligt ned, til trods for at flere hundrede sygekasser, der hidtil ikke har ydet noget tilskud til den såkaldte betydningsfulde medicin, nu skal påtage sig $\frac{3}{4}$ af udgifterne til denne. Det lyder næsten for godt. Man må imidlertid huske på, at sygekassernes udgifter til særlig betydningsfuld medicin kun udgør $\frac{1}{4}$ af de samlede